

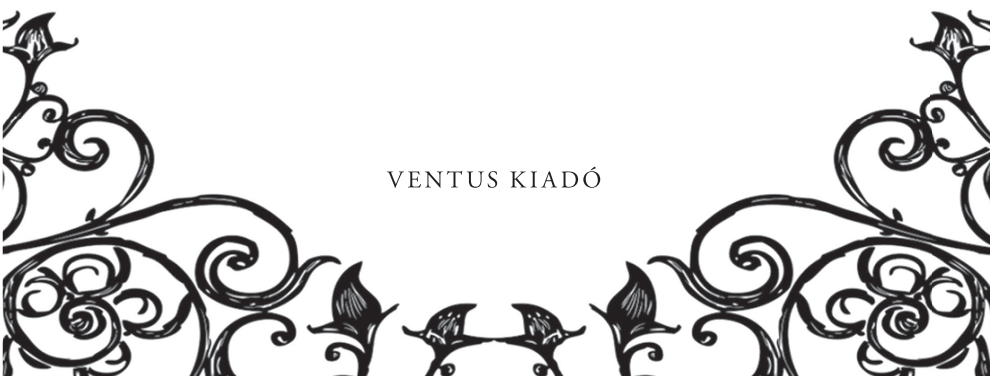
A BOSZORKÁNYSZEDŐ

CHARISSA WEAKS

THE
WITCH
COLLECTOR
A BOSZORKÁNYSZEDŐ

VENTUS KIADÓ

A fordítás alapja:
Charissa Weaks: *The Witch Collector – Witch Walker, Book One*
First published in 2021 by City Owl Press

This edition published by arrangement with
Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Fordította
Mile Csaba

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
MiblArt

ISBN 978-615-640-720-7

Minden jog fenntartva

© Charissa Weaks 2021
© Ventus Libro Kiadó 2025
© Hungarian translation Mile Csaba 2025

*A családomnak.
Ti vagytok számomra a fény a sötétségben.
Végtelenül szeretlek benneteket.*

*És minden irónak, aki aggódik,
 hogy nem elég jó,
 hogy nem bírja tovább,
 hogy nem fog sikerülni.
Elég jó vagy. Képes vagy rá. Sikerülni fog.*

NERI

ASHA

A BEGYŰJTÉS NAPJA

Nyolc hosszú év telt el azóta, hogy a Boszorkányszedő magával vitte a nővéremet.

Minden szüreti hold idején belovagol a völgyünkbe, fekete köpenye a szélben csapkod, és egyikünket Télvárba, a halhatatlan Fagykirály otthonába kíséri, hogy mindörökre ott maradjon. Így megy ez már száz éve, és ma ismét eljött ez a nap – a begyűjtés napja. De a Boszorkányszedő nem értem jön. Ebben biztos vagyok. Én, Raina Bloodgood, huszonnégy éve élek a faluban, és huszonnégy éven át elment mellettem.

Az ő hibája.

Vannak nők, akik férjre vágnak. Otthonra, gyerekekre. Mások az árnyékban lopott lázas csókok után sóvárognak, a csábítás leheletére a bőrükön. Én? Csak a családomat akarom. Együtt, szabadon. Illetve még a Fagykirályt és a Boszorkányszedőjét is.

Holtan.

És ma valóra váltom a kívánságomat.

❧ I ❧
A TÚZ

RAINA

A kora hajnal zord fényében besurranok a pék kalyibájának hátsó ajtaján, lekapok két kenyeret a hűtőállványról, aztán kiosonok az alvó falunkat lepő ezüstös ködbe. Senki sem lát. Senki sem hall engem. Egész életemben csendes és észrevétlen voltam, megszoktam, hogy én vagyok a mellőzött boszorkány, akinek nincs hangja. De soha nem voltam tolvaj, és soha nem voltam gyilkos.

Azt hiszem, az emberek változnak.

A kenyeret a kötényembe bugyolálva sietek be a konyhába, amelyen anyámmal osztozom, és előrángatom a csomagomat az ágy alól. Az élesztő és méz édes illatára üres gyomrom megkordul, de koncentrálnom kell. A lopott kenyér megmenthet minket az elkövetkező napokban.

Az elmúlt hetek okot adtak arra, hogy elhiggyem, azok, akiket szeretek, más jövőben élhetnek tovább, mint abban a félelemmel, rettegéssel és veszteséggel terhesben, ami oly sok éven át tárult elénk. Végre hátrahagyhatjuk Ezüstzugot és a völgyet, és új életet kezdhetünk valahol messze, ahol biztonságban leszünk a halhatatlan uralkodók rideg szorításától. Csak előbb el kell rabolnom a Fagykirály jobbkezét, rá kell kényszerítenem, hogy vezessen át a tiltott Fagyvíz-erdőn,

rajta kell ütnöm a király jól őrzött kastélyán, Télváron, meg kell ölnöm az ellenségeimet, és ki kell mentenem a nővéremet.

Egyedül.

Miután a kenyereket a többi holmi mellé teszem, amit a menekülésünkhöz összekészítettem, visszalököm a csomagot a rejtekhelyére. A falu legtöbb fiatal boszorkánya valószínűleg éppen a családjával összebújva aggódik, hogy vajon elviszik-e őket, miközben én az egyszemélyes lázadásomat tervezem.

A völgy többi boszorkányával ellentétben én sosem féltem attól, hogy kiválasztanak. A boszorkányjárók dallal szövik a varázst, az ősök nyelvén, elikeshül. Mivel némának születtem, megtanultam úgy szöni a mágia szövetét, hogy az elikesht az anyámtól tanult nyelvre fordítom: a kézzel beszélt jelnyelvre.

Nehéz feladat így varázsolni. Néha elrontom. Egy szót itt, egy refrént ott. Ez a küzdelem és a tény, hogy egyetlen boszorkányjel sem mutatkozik a bőrömon, láthatatlanná tett a begyűjtés idején. A kiválasztott boszorkányjárók az északi határ és Télvár védelmében segédkeznek. Mit akarna Colden Moeshka, a Fagykirály, egy olyan tehetségtelen boszorkánytól, mint én?

Vigyor kísérti az ajkamat.

Ha tudná, mire vagyok képes!

Kemény puffanás dobban az ajtón, a hang a csontjaimban rezdül. Először azt hiszem, talán anyám az, aki a karjából potyogó almákkal, a lábujjaival kopogtat, hogy engedjem be. De a halál jellegzetes szaga csap át a küszöbön. Enyhén, de jelen van.

Kinyitom az ajtót. Egy galamb fekszik a földön széttárt szárnyakkal, mozdulatlanul. Gyengéden a karom hajlatába fektetem a madarat, ujjaimmal végigsimítom a fejét és a begyét,

és beviszem a házba. Úgy tűnik, megsérült a nyaka, életben van, de már alig-alig. Legfeljebb néhány percem van, hogy megmentsem.

Legtöbbször elkerül a lehetőség, hogy segítsék. Biztonságosabb, ha senki sem tudja, hogy gyógyító vagyok. Sosem mertem elmondani a szüleimnek, sem másnak. Még a barátomnak, Finn-nek sem. Csak a nővérem, Nephelle tudja, hogy birtokában vagyok ennek a képességnek. Mindig azt mondta, hogy legyek hálás, amiért nincsenek rajtam boszorkányjelek, mert a bennem élő erő értékessé tesz.

És ami értékes, azt elzárják.

Ahogy a halál szaga egyre erősebb lesz, leülök anyám székebe a kandalló mellé, és az ölembe fektetem a galambot. Olyan illat ez, mint a fenyőtű és a nyirkos moha, egy csipetnyi hús esővel keveredve. Mélyen beszívom a levegőt, behunynom a szemem, magamba szippantom a szagot, és figyelem, ahogy a galamb életének csillogó, feltekeredett fonalai lebomlanak, mint cérna az orsóról.

Nem vagyok benne biztos, hogy ez a legbölcsebb döntés, tekintve, hogy mit kell ma véghez vinnem. A gyógyítás fárasztó lehet, attól függően, hogy mennyire van közel a halál, és mekkora az élet, amit újra össze kell szőnöm. Egy aprócska galamb azonban nem jelenthet túl nagy erőfeszítést. Nem hagyhatom csak úgy meghalni.

Koncentrálok, és elképzelem, ahogy a halvány fonalakból csillogó szövet lesz, a galamb pedig a völgy fölött szárnyal. Ez minden mentés első lépése – létrehozni az akaratom vízióját. Ezután felidézem az ősi dalt, amelyet azóta ismerek, mióta először megláttam az élet szálait egy haldokló őzgidában, és a kezemmel formálom a szöveget.

– *Loria, Loria, anim alsh tu brethah, vanya tu limm volz, sumayah, anim omio dena wil rheisah.*

A fonalak izzanak és remegnek, úgy vonzódnak egymáshoz, mint vas a mágneshez. Tovább énekelek, addig ismételve a szavakat, amíg a szálak össze nem állnak, és az élet arany szövete ismét stabil és ragyogó nem lesz.

A galamb szárnya megrepben és felborzolódik. Amikor kinyitom a szemem, a szíve olyan hevesen ver, hogy minden egyes dobbanásra megmoccan a mellkasa. Apró szeme is kinyílik, és már fel is röppen, faltól falig szárnyal. Kilököm a zsalugátért, nézem, ahogy felszáll a hidegbe, és eltűnik a távolban, az erdőhatár közelében.

Kicsit fáradt vagyok, és szédülök, hideg verejték ül ki a homlokomra, de majd összeszedem magam. Amikor egy, a véghez ilyen közel sodródott életet gyógyítok meg, abban az a legfurcsább, hogy az elragadott halál árnyékként tovább tekereg a lelkemben. Csak egy maréknyi halált rejtegetek, de mind egyiknek érzem parányi sötétségét.

Elkezdem becsukni a zsalukat, de inkább megállok gyönyörködni a reggeli falu látványában – talán utoljára. Nyugatra, ahol a Fagyvíz-erdő a dombokra telepedik, boszorkányjárók éjszakai csapata vonul az erdőszélen, az őrtorony közelében. Szellemként siklanak a homályban. A ködben, közvetlenül a falu zöldjén túl, néhány nő tűnik fel kelet felől. Almával teli kosarakat cipelnek a fejükön, lehetetük felhője veszi körül őket. Egyelőre minden más nyugodt a faluban, amely az év legrettegettebb napjára készül.

Miután felszítom a tüzet, kendőre cserélem a köpenyemet, és a munkaasztalomhoz lépek. A nap már majdnem felkelt, ami azt jelenti, hogy Finn hamarosan felébred, és anya is bármelyik pillanatban visszatérhet a gyümölcsösből,

akárcsak a többiek, akik az almáikat hozzák. Dolgom van, tervem, amit véghez kell vinnem, bár nehéz elképzelni, hogy mindent hátrahagyjak, amit eddig ismertem.

Mégsem maradhatok. Olyan világban élünk, ahol háború lángol Tiressia széthasadt kontinensének töredékei – Keletföld és a délre fekvő Nyárföld – között. Évszázadok óta minden keleti uralkodó megpróbálja meghódítani a déli területeket, hogy magáénak tudhassa Romvárost, a fellegrát, amelyről úgy tartják, hogy az Istenek ligetét és Tiressia istenségeinek temetkezési helyét rejt.

Legalábbis a mítosz szerint.

A Fagykirály becsületére mondván, soha nem láttam háborút. Északföld semleges maradt, de a polgárainknak, akár a tengerpartot, akár a hegyeket, a völgyeket, a Jégföld-síkságot, akár magát a királyt védik, a Fagykirály kívánságai szerint kell élniük, elsősorban örökként. Hiszem, hogy hatalmamban áll ezt megváltoztatni, véget vetni halhatatlan életének, és olyan országgá tenni Északföldet, amelyet a nép irányít, ahol szabadon élhetünk, ahogyan akarunk.

Ez a célom.

Apám régi köszörűköve a ládája alján lapul. Előkotrom a többi szerszáma alól, és egy csészével esővizet meríték a mosóvödörből a köszörüléshez. Amint leülök dolgozni, anyám toppan be a konyhába egy véka almával a kezében. Lábbal csukja be az ajtót, de a Fagyvíz-erdőből érkező csípős szél még be tud szökni mögöttem. Nyögve dobja le a megrakott kosarat.

A hideg körém fonódik, én pedig szorosabbra húzom a kendőmet, azt a színeset, amit Nephele kötött évekkal ezelőtt. Mostanában mindenütt az ő emlékére látom. Még a lábam előtt heverő zúzmarás almákról is ő jut eszembe. Nephele

imádta a gyümölcsös-kertet, és élvezte a begyűjtés napi szüretet. Az sem zavarta, hogy Tiressia széthullott birodalmának északföldi töredékén él, sem a tél érintése, ami minden szüreti hold után a völgyünkre telepszik.

Én pont az ellenkezője vagyok. Utálok Északföldön élni. Gyűlölöm a begyűjtés napi szüretet, és ki nem állhatom az évnek ezt az időszakát. Minden múltó őszi nap újabb emlékeztető arra, hogy közeleg a Boszorkányszédő, és hogy Ezüstzugot, a zöld dombjaival és napsütötte lenföldjeivel együtt, hamarosan eltemeti a tél fojtogató hidege.

Anyám kisimít egy őszi hajszalet a homlokából, majd finom kezét széles csipőjére támasztja.

– Tudom, hogy bolondnak fogsz tartani – mondja –, de ez egy jó nap lesz, leányom. A csontjaimban érzem!

Anyámnak kevés boszorkányjegye van, egyszerű a varázssereje. Képességének tekervényei hideg verejtéke alatt csillognak, halvány ezüst szálak kanyarognak karcsú, barna nyakán.

Az esővízzel teli csészét félretolva erőltetem magamra a nap első mosolyát. Hidegtől merev ujjakkal jelelek.

– *Biztos igazad van. Jobb lesz, ha nekilátok a hámozásnak.*

Egy ütemmel később megpördülök a zsámolyomon, hátat fordítok neki és mindent látó tekintetének.

A mosolyom eltűnik, miközben meggyújtom a munkaterületet megvilágító gyertyákat. Szeretném elkerülni ezt a beszélgetést. Minden évben lezajlik, és a Boszorkányszédő minden évben bebizonyítja, hogy anyám megérzése téves.

Mégsem hívnám soha bolondnak. Bár álmodozó, akinek a csillagok közt szárnyalnak a gondolatai, anyám a legbölcsebb ember, akit valaha ismertem. Csak hát ez a nap sosem jó, és idén talán még rosszabb lesz, mint valaha.

Miattam.

Kinyitom a munkaasztal fiókját, és előveszem a megváltásunkat, az okot, amiért így összeszedtem a bátorságomat, hogy visszaszerezsem az életünket: apám régi kését. Az *istenkést*, ahogy ő emlegette, állítólag egy keleti varázsló készítette egy rég halott isten törött bordájából. A nővérem kiválasztása utáni télen tűnt el, elveszett a hófödte mezőkön, azon a napon, amikor apám szíve megszűnt dobogni.

Néhány hete egy csapat földműves talált rá a késre aratás közben, egy hamarosan parlagra kerülő szántáson, félig eltemetve. Egyikük, Finn apja, Warek, felismerte a szokatlan fehér gránitmarkolatról, a furcsa fekete pengéről és a markolatba foglalt borostyánkőről. Gondoskodott róla, hogy a földművesek visszaadják a megtalált kést anyámnak.

– *Mi olyan különleges egy istenkésben?* – kérdeztem egy este, amikor még elég kicsi voltam ahhoz, hogy apám térdére üljek. Mindenhová magával vitte azt a kést. Nem volt kétséges, hogy fontos.

Éppen aratásból jött haza. Még mindig emlékszem az illatára, a pénzsmára és a mezőre. Végigkövettem a kezén az ereket és a boszorkányjeleket – az arató jeleit –, amelyek gyökérként ágaztak szét göcsörtös ujjpercein.

– Az istenkés egy isten maradványa – felelte. – Egy isten csontja, amelyet Un Drallag, a varázsló keze formált. Annak az istennek a lelkét idézi, akinek a testéből vették. Bárkit és bármit képes megölni, az áldottakat és azátkozottakat, az örök életűeket és a feltámadt holtakat, sőt még más isteneket is.

– *Mégis magadnál tartod* – jeleztem, nem értvén a szavai jelentőségét, vagy a tényt, hogy egy nap majd megváltoztatják a világot.

– Igen, lányom, magamnál tartom. Mert muszáj. – Más nem mondott.

Nephele-hez hasonlóan apámra is elég sokat gondolok. Hogy miért ment ki a földekre tél közepén, a halála napján, az örökre rejtély marad, ahogy az a kérdés is, amely talán az utolsó lehetetelig kísértetni fog: ha a kés olyan mindenható, miért nem használta, hogy megmentse minket? Hogy megmentse Nephele-t?

Évekig a birtokában volt a penge: az istengyilkos, a halhatatlanok végzete, a mennyei fegyver. Egyszer sem használta a Fagykirály ellen, hogy változtasson a helyzetünkön.

Anyám a vállam fölé hajol, és a köpenyét gombolja, miközben a kést szemléli. A bőréről és a ruhájáról szegfűszeg, lehullott levelek és füstös hideg illata száll.

– Azt a régi vacakot élezed?

Nem hisz apám meséiben, miszerint a Maloriai-tenger partján találta az istenkést. Bár az újrafelfedezése óta rejtegeti a pengét, anyám még mindig nem hisz a mítoszában, és azt állítja, hogy nincs ereje.

Én viszont hiszek benne. Mert érzem.

Válaszképpen a gyertyafény felé emelem a tompa, fekete élt. Elég éles kés kell ahhoz, hogy áthatoljon az inakon és a csontokon, és csupán egyetlen kézben bízom, hogy ezt el is tudja érni.

És az sajnos nem az enyém.

– Folytasd csak! – mondja anyám. – De almahámozáshoz van jobb késünk is, Raina.

El kell vinnem a kést Finnhez. Általában a Mondulak-hegység környékén bányászott vassal dolgozik, de az ő kezében megbízom. Csak kifogás kell, mert anyámnak igaza van. A napi munkához van másik késünk. Nincs rá okom, hogy ezzel foglalkozzak, olyan semmiképp, amit elhinne, a tervemet pedig nem igazán magyarázhatom el neki. Valami azt

súgja, hogy nem lenne túl lelkes, ha megtudná, hogy a lánya ma késsel a kezében akarja elrabolni a Boszorkányszedőt.

Anyám az ajtó mellé akasztja a köpenyét, és átmegy a kandallóhoz, hogy töltsön egy bögre forralt almabort. Amikor visszajön mellém, a vállam fölött figyeli, ahogy apám fenőkövét egy darab olajozott rongyra teszem. Azt mondja, a kés nem csontból van. Miféle csont fekete, mint az éjszaka, és hideg, mint a jég?

Pedig ez csont. Istencsont. Nem kovakő vagy acél. Teljesen biztos vagyok benne. A fenőkő minden húzására vibrál valami az öreg csontvelő mélyén, mintha épp újra életre kelteném.

Még több izzadság gyöngyözik a homlokomon, miközben dolgozom, és óvatos mozdulatokkal végigcsúsztatom az élet a kövön. Mi lesz, ha kárt teszek benne? Meg lehet rongálni az istencsontot? És mi van, ha a Boszorkányszedő ma legyőz, amikor a pengét a torkához szorítom?

Remeg a kezem a gondolatra, hogy szembeszálljak vele, anynyira, hogy kizökkent a munkából. A csont megakad a kövön, és elvágja az ujjbegyemet. Felnyögök, és a számba veszem a sebesült ujjamat.

Istenek halála! Csakis én lehetek képes arra, hogy véletlenül megölöm magam a fegyverrel, amely megmenthetne.

– Óvatosan, Raina! – Anyám félreteszi a bögréjét, és a vágást vizsgálja. Megérinti az államot, szeretet lágyítja a szemét. – Tudom, hogy úgy tekintesz erre a késre, mint kapcsolásra az apádhoz, de talán Finn-nek kellene megnéznie, ha már ennyire elszántan használni akarod. Jobb szeretném, ha a gyönyörű kezed sértetlen maradna.

A pulzusom felgyorsul. Újra gyerekek érzem magam, kislánynak, aki rejteget valamit az anyja elől. De ez a tökéletes pillanat. Nem is tervezhettem volna jobban.

– *Finn valószínűleg úton van a műhelybe* – jelelem. – *Elviszem hozzá, és még bőven dél előtt befejezem az almákat. Ígérem.*

– Menj! – Elmosolyodik. – De ne maradj sokáig! A szüreti vacsora nem készül el magától.

Felkapom a köpenyemet, egy darab állatbőrbe tekerem a kést, és elindulok az ajtó felé.

– Lányom!

Hátrapillantok a vállam fölött, anyám pedig átszeli a közöttünk lévő csekély távolságot.

– Annyira igyekszel titkolni – mondja –, de egy anya mindenkinél jobban ismeri a gyermekét. Ne hagyd, hogy a gyűlöleted bajba sodorjon, Raina, se téged, se minket! Legalább ennyit ígérj meg nekem!

Éles, indigókék pillantása a bebugyolált késre szegeződik, mintha minden szándékomat ismerné. Büntudat és szégyen szorítja satuba a szívemet azért, amit tenni készülök. Amit meg kell tennem.

Odahajolok, megcsókolom puha arcát, és hazudok neki.

– *Ígérem* – jelelem, és kisurranok a hideg, szürke fénybe.